RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)
4. november 1992 *

I sag T-14/89 REV.,

Montecatini SpA, tidligere Montedipe SpA, Milano (Italien), ved advokaterne G. Celona og G. Aghina, Milano, og advokat P. Ferrari, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat G. Margue, 20, rue Philippe II,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent G. Marenco, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos R. Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret,

angående en begæring om ekstraordinær genoptagelse af sag T-14/89, Montedipe mod Kommissionen, i hvilken Retten afsagde dom den 10. marts 1992 (Sml. II, s. 1155),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Kirschner, og dommerne C.W. Bellamy, R. Schintgen, R. García-Valdecasas og K. Lenaerts,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

* Processprog: italiensk.

Kendelse

1 Ved processkrift indgivet til Rettens Justitskontor den 11. juni 1992 har Montecatini SpA (herefter benævnt »Monte«) i medfør af artikel 41 i protokollen vedrørende EØF-statutten for Domstolen (herefter benævnt »statutten for Domstolen«) og artikel 125 i Rettens procesreglement (herefter benævnt »procesreglementet«) fremsat begæring om ekstraordinær genoptagelse af sag T-14/89, Montedipe mod Kommissionen, i hvilken Retten afsagde dom den 10. marts 1992 (Sml. II, s. 1155, herefter benævnt »dommen af 10. marts 1992«).

2 Ved denne dom frifandt Retten Kommissionen for Monte's påstand om annullation af dens beslutning af 23. april 1986 vedrørende en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/31.149 — Polypropylen, EFT L 230, s. 1, herefter benævnt »beslutningen«).

3 Monte har nedlagt følgende påstande:

1) Begæringen tages til følge, og sagens realitet prøves.

2) Som led i bevisoptagelse pålægges det Kommissionen at fremlægge det referat, hvoraf fremgår, at beslutningen af 23. april 1996 er vedtaget, og selve den beslutning, som denne dag blev vedtaget i relation til Montedipe.

3) Med hensyn til realiteten ændres den anfægtede dom således, at beslutningen af 23. april 1986 i forhold til Montedipe SpA erklæres for en nullitet, og følgelig afvises den af selskabet anlagte sag til prøvelse af beslutningen.

4) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

4 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1) Begæringen om genoptagelse af sag T-14/89, Montedipe mod Kommissionen, i hvilken Retten afsagde dom den 10. marts 1992, tages ikke til følge, idet det ikke fremgår af begæringen, på hvilken ny omstændighed den støttes, og idet den påståede omstændighed i hvert fald ikke har karakter af en ny omstændighed.

2) Monte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

5 Til støtte for begæringen har Monte anført, at selskabet gennem *Financial Times* af 28. februar 1992 og *Corriere della Sera* af 29. februar 1992 erfarede, hvilken reaktion Rettens dom af 27. februar 1992, forenede sager T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 og T-104/89, BASF m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 315, herefter benævnt »PVC-dommen«) havde fremkaldt i Kommissionen. Visse udtalelser fra Kommissionen kunne give det indtryk, at den praksis, der var blevet tilsidesat ved Rettens dom, i stor udstrækning var blevet fulgt af Kommissionen, navnlig inden for konkurrenceområdet, og således ikke kun vedrørte vedtagelsen af beslutningerne i PVC- og LDPE-sagerne, men også mange andre kommissionsbeslutninger, herunder den beslutning, der var genstand for dommen af 10. marts 1992. Denne praksis gik ud på, at beslutninger, som endnu ikke var fuldstændige, som stadig kunne blive ændret, eller som ikke forelå på alle autentiske sprog, blev anset for »vedtaget« af Kommissionen.

6 Monte har anført, at Kommissionens udtalelser, som blev gengivet i pressen, udgør en ny omstændighed, som gør, selskabet kan begære den med dommen af 10. marts 1992 afgjorte sag genoptaget.

7 Kommissionen har gjort gældende, at Monte's begæring om ekstraordinær genoptagelse ikke kan tages til følge. I henhold til artikel 41, stk. 1, i statutten for Domstolen kan en pådømt sag kun begæres genoptaget, hvis der er fremkommet en faktisk omstændighed af afgørende betydning, der inden dommens afsigelse var ukendt for Retten og for den part, der begærer sagen genoptaget.

8 Kommissionen har anført, at Monte bygger sin begæring på udtalelser fra Kommissionen, som blev refereret i aviserne den 28. februar 1992 og de følgende dage. Monte, der på ingen måde har gjort gældende, at denne omstændighed inden domsafsigelsen var ukendt for Retten eller selskabet selv, har forklaret, hvorledes selskabet inden domsafsigelsen på grundlag af disse udtalelser fremsatte begæring om genåbning af den mundtlige forhandling, og at Retten i dommen forkastede denne begæring. Da der ikke foreligger en ny omstændighed, kan begæringen om ekstraordinær genoptagelse ikke tages til følge.

9 Spørgsmålet om, hvorvidt den foreliggende begæring skal tages til følge, må afgøres i henhold til artikel 41, stk. 1, i statutten for Domstolen, der ifølge statuttens artikel 46, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på rettergangsmåden ved Retten. Artikel 41, stk. 1, har følgende ordlyd:

»En pådømt sag kan kun begæres genoptaget af Domstolen, hvis der fremkommer en faktisk omstændighed af afgørende betydning, der inden dommens afsigelse var ukendt for Domstolen og for den part, der begærer sagen genoptaget.«

10 Det fremgår af denne bestemmelse, at genoptagelse ikke er en appelmulighed, men et ekstraordinært retsmiddel, som giver mulighed for at anfægte en endelig doms retskraft på grund af de faktiske konstateringer, som den dømmende myndighed har baseret sig på. Genoptagelse forudsætter, at der er fremkommet omstændigheder af faktisk art, som ligger før dommens afsigelse, og som indtil da var ukendt for den retsinstans, som har afsagt dommen, samt for den part, der begærer genoptagelse, og som, såfremt retsinstansen kunne have taget dem i betragtning, ville kunne have ført til en anden afgørelse af tvisten (jf. senest Domstolens kendelse af 25.2.1992, sag C-185/90 P-REV., Gill mod Kommissionen, Sml. I, s. 993, og Rettens kendelse af 26.3.1992, sag T-4/89 REV., BASF mod Kommissionen, a.st.).

11 Det må i denne sag fastslås, at den eneste omstændighed, Monte påberåber sig til støtte for begæringen, er de udtalelser fra Kommissionen, som blev gengivet i pressen den 28. og 29. februar 1992, og at selskabet påberåbte sig samme faktiske omstændighed til støtte for en begæring om genåbning af den mundtlige forhandling, som selskabet indgav til Retten den 6. marts 1992, dvs. før afsigelsen af dommen af 10. marts 1992, som afsluttede den sag, der begæres genoptaget, og som er appelleret til Domstolen.

12 Den omstændighed, Monte har påberåbt sig, var således ikke blot kendt af selskabet selv og Retten før domsafsigelsen, men Retten har også tilkendegivet i dommens præmis 389, 390 og 391, hvorfor denne omstændighed ikke kunne begrunde, at den mundtlige forhandling blev genåbnet.

13 Den af Monte påberåbte omstændighed findes herefter på ingen måde at udgøre en omstændighed, der var ukendt for selskabet og Retten før afsigelsen af dommen af 10. marts 1992, jf. artikel 41, stk. 1, i statutten for Domstolen, og kan derfor ikke danne grundlag for genoptagelse af sagen.

Sagens omkostninger

14 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Monte har tabt sagen, og Kommissionen har påstået selskabet tilpligtet at betale sagens omkostninger, dømmes det til at betale disse.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Første Afdeling)

1) Begæringen om ekstraordinær genoptagelse tages ikke til følge.

2) Montecatini SpA betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 4. november 1992.

H. Jung

Justitssekretær

H. Kirschner

Afdelingsformand